

ABDULLAH HARMANCI

ÖTÜCÜ KUŞLAR FESTİVALİ

Çizer: Sibel Büyük

ÖTÜCÜ KUŞLAR FESTİVALİ

Yavru Kuş, bir sabah kanaryanın sesini duymuş. Şaşkınlıktan gözleri kocaman kocaman açılmış:

“Olamaz! Olamaz!” diye bağırılmış. “Ömrümde böyle güzel ses duymadım! Ben kanarya gibi ötmek istiyorum! Aman Allah’ım! Kanarya olmak ne güzel bir şey! Aman Allah’ım!”

O günden itibaren kanarya gibi ötmeye çalışmış:

“Fuyyyt... Fuytttt... Fuytttttt....”

Arada bir de soruyormuş merakla:

“Oluyor mu anne?”

Annesi gülümsemekle yetiniyormuş. Annesinin gülümsemesini anlamakta zorlanıyormuş Yavru Kuş:

“Bu işin içinde bir iş var ama...”

Ama ne? Acaba ötüşünü beğeniyorlar mı diye çevresine dikkat kesiliyormuş. Kimsenin aldıracağı falan yokmuş ona. Hatta birilerinin bıyık altından güldüklerini hissediyormuş. Belki beni kıskanıyorlar, diye düşünüyormuş. Kanarya gibi ötecek, bütün ormanı kendisine hayran bırakacakmış! Buna kararlıymış!

Yavru Kuş, annesinin yuvaya börtü böcek getirmesini ve kardeşleriyle birlikte karnını doyurmasını beklerken, “Dünya nasıl bir yermiş arkadaş?” gibi düşüncelere dalmışken... O sesi duymuş. O sesi! Dünyası allak bullak olmuş! Gözleri kocaman kocaman... Tüyleri kabarmış. Ayakları titremiş!

“Olamaz! Olamaz!” diye bağırılmış. “Ömrümde böyle güzel ses duymadım! Ben bu kuş gibi olmak istiyorum! Adı ne bunun? Saka kuşu mu? Aman Allah’ım! Ben saka kuşu olmak istiyorum!”

Artık her sabah karşıdaki ağacın dalına konuyor ve saka kuşu gibi ötmeye çalışıyormuş. Onu saatlerce dinliyormuş. Tek isteği saka kuşu gibi olmakmış. Bütün beslenmesini buna göre yapıyor, ırmağın kenarında saatlerce saka ötüşü çalışıyormuş. Saka gibi ötmek en büyük hedefiymiş.

“Gıyt çe çe çe çe... Gıyt çe çe çe çe...”

Bütün ormanın kendisini hayranlıkla dinleyeceği günlerin çok yakın olduğuna eminmiş.

“Oluyor mu anne?” diye soruyormuş.

Annesi bir tek sözcük bile etmiyormuş onun ötüşüyle ilgili. Dahası arkadaşları da... İçin için kızıyormuş onlara.

Ömrünün kim bilir kaçınıcı haftasının bir sabahında... Irmak kenarında şekerleme yaparken... İsketenin ötüşünü duymuş. Bayılmış. O günden itibaren iskete gibi ötmeye başlamış. Sürekli isketelele dolaşiyor, onlara imreniyormuş.

“İskete kuşunun ötüşü dünyadaki en güzel ötüştür!” diye bağıırıyormuş.

“İye iye çet çet diiiltttt... İye iye çet çet diiiltttt...”

İskete aşağı, iskete yukarı. Bir hafta da iskete-
lere özenerek geçirmiş.

İspinoz kuşunu duyduğunda ise... O güne ka-
darki bütün hayatını silip atmış. İspinoz kuşunun
ötüşü onu delirtmiş.

“Pik pik viyt viyt... Pik pik viyt viyt...”

Artık kimselere söz ettirmiyor, ispinozlar gibi
ötme çalışmaları yapıyormuş. Ardından keten ku-
şunun ötüşüne tutulmuş. Ardından şakrak kuşu
ile florya arasında gidip gelmiş. Ardından kararsız
kalmış. Ardından hepsinden vazgeçmiş. Ne yap-
cağını, kime benzeyeceğini şaşırmış. Allak bullak
olmuş. “Şu kadar haftadır hayattayım, dünyada bir
yerim olmadı!” deyip iç çekiyormuş.

İyice efkârlandığı bir sabahmış. Irmak kena-
rında arkadaşlarıyla “En güzel hangi kuş öter?”
tartışması yapıyorlarmış. Bu sırada bir serçenin
ıslığını işitmişler:

“Atmaca tehlikesiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!”

Serçenin ilk ıslığı bu anlama geliyormuş. Ama
serçe ikinci defa da ıslık çalınca tekrar toplan-
mışlar. Serçe onlara bu defa bir müjde getirmiş:
İlerideki göl kenarında “Ötücü Kuşlar Festivali”

başlıyormuş. İsteyen herkes katılabilmiş. Herkes kendini göstermesi isteniyormuş. Yavru Kuş da heyecanla festivalin yapıldığı göl kenarına doğru seğırtmiş. O da herkes gibi listeye adını yazdırmış ve yarışma saatini beklemeye başlamış.

Ertesi sabah güneşin doğuşuyla birlikte... Göl kenarındaki sazlıkta... Bütün ötücü kuşlar toplanmışlar. Yarışma öncesi herkes provalar yapıyormuş. Yavru Kuş da bir sazın bedenine sarılmış, provaya başlamak üzereyken...

Göklere doğru uzanan gagası, incelen boynu, kısılan gözleri, gerilen kanatları ile ötmek üzereyken... İşte öylece kalakalmış! Çünkü hemen arkasındaki bir sazın bedenine sarılmış bir kuş... Öyle muhteşem ötüyormuş ki... Yarışmaya girmekten vazgeçmiş! Ses o kadar güzelmiş! Arkasına dönünce bir de ne görsün? Öten kuş annesiymiş!

Annesiyle bir an bakışmışlar!

“Anne! Anne!” diye bağırmış!

“Anne! Sen ne kadar güzel ötüyorsun! Anne sen nesin?”

Annesi bunu duyunca çok gülmüş. Diğer ötücü kuşlar da çok gülmüşler. Yavru Kuş neden güldük-

lerini anlayamıyormuş. Annesi yalandan çatmış kaşlarını:

“Yavrucum, ne demek sen nesen?” demiş.

“Hayır, anne, yanlış anladın, annemsin elbette ama sen nesen, necisin?”

Kuşlar gülmeye devam ediyorlarmış.

“Yavrucum doğduğun günden beri fırsat vermedin ki anlatalım!”

“...?”

“Ben bülbülüm, sen bülbülsün... Bütün orman bize hayrandır. Bizim yanımızda başka bir kuş sesinin hükmü olmaz! Ama sen hep başkaları gibi olmak istedin. Oysa herkes senin gibi olmak ister. Senin en güzel ötücü kuş olman çok zor değil. Yeter ki kendin gibi, bülbül gibi öt.”

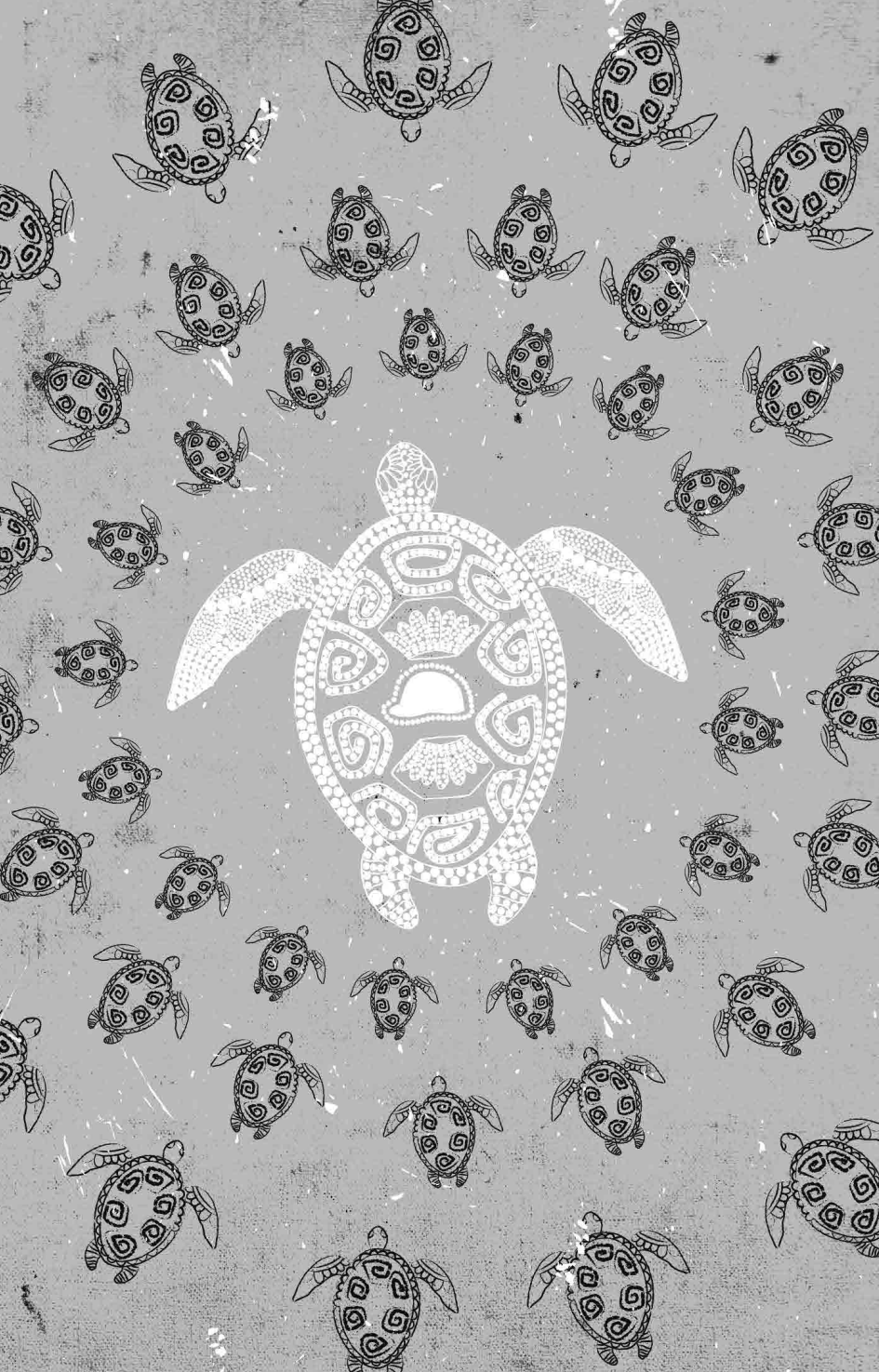
“Bülbül gibi ötmek nasıl oluyor anne? Bilmiyorum ben. Bülbüller nasıl öter?”

“İşte buna gülemeyeceğim.” demiş annesi, “Keşke önce kendini merak etseydin... Canım benim...”

Yarışmada Yavru Kuş’un annesi ötmeye başlayınca bütün orman, göl, ırmak ve burada yaşayan

kuşlar susmuş. Herkes hayranlıkla bülbülün sesi önünde saygıyla kanat çırpmış. Anne bülbülü festivalin birincisi yapmışlar. Yavru bülbüle ise gelecek seneye kadar annesini bolca dinlemesini tavsiye etmişler.

Yavru bülbül, ertesi sabah uyanınca muhteşem bir ses duymuş: Bu defa sesin sahibinin kim olduğunu biliyormuş!

BARETTA BARETTA'NIN İKİNCİ HAYATI

Karetta Karetta'ların kraliçesi Baretta Baretta, gene bir haziran gecesı okyanusun serin sularından sıcak kumlarına ulaşmış. Uzun ömrünün bütün haziranlarında olduğu gibi, bedeninde taşıdığı yumurtalarını sahil kumlarının derinliklerine gömüp okyanusa geri dönecekmiş. Karetta'ların bu efsanevi kraliçesinin kaç yaşında olduğunu bilen yokmuş. Onun kadar emektar ve onun kadar büyük bir kaplumbağa gören de yokmuş. Kabuğunun her bir halkasında birkaç minik Karetta dolaşabilirmiş. Yeni doğmuş bir Karetta'nın kraliçenin kabuğunu baştanbaşa dolaşması birkaç saati bulurmuş.

Baretta'nın adı dünyanın bütün denizlerinde bilinirmiş. Baretta'nın koyu kahverengi kabuğu okyanusta en az görülen türdenmiş. O, bir yerden geçerken hayvancıkların şaşkınlıkla birbirlerini dürttükleri, kısık bir sesle birbirlerini uyardıkları olurmuş:

“Bakın bakın, kraliçe kaplumbağa geçiyor!”

Dünyanın farklı denizlerinde onu gören balıklarla henüz görmemiş olanlar arasında sohbetler olurmuş. Görenler bir heyecanla anlatmaya başlarmış:

Kaplumbağaların kraliçesi öyle güzelmış ki... Öyle severmiş ki yavrucuklarını... Öyle bağlamış ki denizlere yayılmış on binlerce yavrusuna... Dünya denizlerinde kaplumbağaların kraliçesini sevmeyen, onun adını gururla anmayan kimse yokmuş.

Baretta Baretta'nın adını muzip bir inşaat işçisi vermiş. Üstelik... Baretta'nın hayatının son gününde... İşçimiz, sahilde dolaşırken görmüş onu tesadüfen. Öylesine şaşırmış ki... Baretta Baretta, gece vakti sahilin ortasında adeta bir küçük tepe gibi durmaktaymış. Kocaman gözlerle bakakal-